

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 902/2019

26.09.2019. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Миролуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Славише Вукосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу ЗК 334/16 од 25.01.2019.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1бр.291/19 од 14.05.2019.године, у седници већа одржаној дана 26.09.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Славише Вукосављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу ЗК 334/16 од 25.01.2019.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1бр.291/19 од 14.05.2019.године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу ЗК 334/16 од 25.01.2019.године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, коју је дужан да издржи по правноснажности пресуде, а која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у ..., општина ..., ул. бр. ..., осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уз примену мере електронског надзора. Такође је одређено да уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржава у затвору. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено изреком пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1бр.291/19 од 14.05.2019. године одбијена је као неоснована заједничка жалба бранилаца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Ужицу ЗК 334/16 од 25.01.2019.године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Славиша Вукосављевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног АА ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204. став 4. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер се у радњама описаним у изреци првостепене пресуде не стичу сви битни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде назначене су све чињенице и околности које представљају законска обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом и то како оне које се тичу радње извршења која се састоји у одузимању туђе покретне ствари на начин ближе описан у изреци пресуде, тако и оне које се односе на субјективна обележја кривичног дела – постојање урачунљивости, умишљаја и намере код окривљеног да присвајањем туђе покретне ствари прибави себи противправну имовинску корист.

По налажењу овога суда, сходно изнетом, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац наводи и да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати и то на записницима К1 и К2, за које се основано може закључити да представљају плод фалсификата сачињеног од стране НН лица, јер наведени записници носе потпис лица по имену ББ, а који је дајући исказ на главном претресу дана 21.02.2017.године изјавио да није потписао предметне записнике, нити је био присутан приликом вршења контроле, због чега је, према ставу браниоца правноснажна пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на штету окривљеног.

Међутим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева, иако се формално позива на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, правноснажну пресуду у суштини побија због погрешно и

непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно суштински оспорава садржину записника и присуство сведока ББ приликом сачињавања наведених записника, а који се у погледу напред наведене чињенице изјашњавао на главном претресу.

Поред наведеног, у захтеву за заштиту законитости бранилац наводи и да нема доказа да је „савладана препрека“ као један од посебних елемената кривичног дела тешке крађе, да је неспорно да је електрично бројило које се води на име окривљеног приликом вршења контроле скинуто и предато Електродистрибуцији ... ради испитивања, да се из изведених доказа неспорно може закључити да бројило никада није вештачено од стране јединог овлашћеног лица почев од дана искључења и скидања са мреже, да је пресуда заснована на претпоставци о кривици окривљеног, да не постоји ниједан материјални доказ који би потврдио да је на бројилу било икаквих интервенција и који би довео у директну везу окривљеног са радњом извршења кривичног дела тешка крађа, јер се овлашћени сервис изјаснио да бројило није вештачио. На овај начин бранилац у поднетом захтеву износи своју анализу изведених доказа и у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и потврђено другостепеном пресудом, дајући сопствене чињеничне закључке супротне од оних утврђених побијаним пресудама указујућу поново на повреду закона из члана 440. ЗКП (погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање).

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић